De Verborgen Geschiedenis van Vers Veertig - Nummer Zes

Elf

Jeff Pippenger
2026-04-02

Wanneer wij de studie van de verborgen geschiedenis ter hand nemen, zullen wij zowel de interne als de externe lijnen der profetie beschouwen, die thans worden begrepen als overeenstemmend met de geschiedenis vanaf de tijd van het einde in vers veertig tot aan de zondagswet van vers eenenveertig. De interne lijn van die profetische geschiedenis wordt gemarkeerd door het boek Openbaring in hoofdstuk elf en vers elf. De externe lijn wordt gemarkeerd door het boek Daniël in hoofdstuk elf, vers elf. De externe lijn van Daniël 11 — vers elf bereikte de geschiedenis in 2014, en de interne lijn van Openbaring 11 — vers elf bereikte de geschiedenis op 31 december 2023. De externe lijn vertegenwoordigt de Republikeinse hoorn van het aardbeest en de interne lijn vertegenwoordigt de protestantse hoorn van het aardbeest.

De Verenigde Staten

Het boek Openbaring wijst één voornaamste natie aan als het onderwerp van de laatste dagen. Die natie is het beest uit de aarde dat de gehele wereld ertoe dwingt het pauselijke beest uit de zee te aanbidden. Het boek Openbaring wijst één voornaamste natie aan, één confederatie van tien naties en één valse kerk. De natie zijn de Verenigde Staten, het beest uit de aarde van hoofdstuk dertien; de valse kerk is het beest uit de zee van hoofdstuk dertien; en de bijbelse confederatie van tien koningen van het kwaad is de Verenigde Naties. Die drie machten, voorgesteld als de draak, het beest en de valse profeet in Openbaring zestien, voeren de wereld naar Armageddon.

Zij worden elk aangeduid in Daniël elf, verzen veertig tot en met vijfenveertig, waar de valse kerk aan haar einde komt tussen de zeeën en de heerlijke heilige berg in vers vijfenveertig, hetgeen geografisch overeenkomt met Armageddon uit Openbaring. Vers veertig begint in 1798, toen het beest uit de zee, dat wil zeggen de valse kerk, een dodelijke wond ontving, en de passage eindigt met dat herleefde beest uit de zee, dat de hoer van Openbaring zeventien is, die voor de tweede maal sterft, zodat de passage eindigt precies waar zij begon. De voornaamste natie in zowel het boek Openbaring als Daniël is de Verenigde Staten, het beest uit de aarde van Openbaring dertien, het hoofdstuk van opstand. Het beest uit de aarde is ook de valse profeet in hoofdstuk zestien van Openbaring, en in vers veertig van Daniël elf is het de wagens, schepen en ruiters.

Halve waarheden zijn in het geheel geen waarheid

De natie die in de laatste dagen het onderwerp is van zowel Daniël als Openbaring, is de Verenigde Staten, en Daniël hoofdstuk elf begint met juist die natie en haar laatste president uitdrukkelijk te identificeren. Deze waarheid is een vaststaand bijbels feit, dat Laodiceaanse Zevendedagsadventisten verwerpen door zich achter een halve waarheid te verschuilen. De halve

waarheid waarachter zij zich in dit verband verschuilen, is hun instemming dat het de Verenigde Staten zijn die zowel het beest uit de aarde van Openbaring dertien als ook de valse profeet van hoofdstuk zestien zijn; toch weigeren zij in te zien dat Donald Trump in de laatste dagen een primair onderwerp van de bijbelse profetie is. God verandert nooit, en toen Hij met Egypte handelde, was Farao een primair onderwerp van de profetische geschiedenis; vervolgens worden bij Babylon Nebukadnezar en Belsazar met name genoemd. Kores werd met name genoemd. Darius werd met name genoemd. De Bijbel identificeert de laatste heerser van het beest uit de aarde uitdrukkelijk, en het is geen terloopse verwijzing. Het adventisme weet wie de Verenigde Staten zijn in de eindtijdprofetie, maar kan niet inzien dat God in elk profetisch scenario zowel de natie als haar leider aanspreekt, en al die eerdere heilige geschiedenissen de laatste dagen illustreren.

De Trompet in het Laatste Gezicht

Donald Trump is het eerste onderwerp in Daniëls laatste visioen, dat het hoogtepunt vormt van alle profetische visioenen, niet alleen in het boek Daniël, maar in de gehele Bijbel.

Het thema van het laatste gezicht van de profetische geschiedenis binnen Gods Woord is Donald Trump. Hij is het symbool dat de voetstappen van de uiterlijke eindtijdprofetie van de verborgen geschiedenis van vers veertig identificeert. Hij is tevens de schakel die de innerlijke lijn van de honderdvierenveertigduizend identificeert en vaststelt. De honderdvierenveertigduizend zijn de protestantse hoorn op het beest uit de aarde van Openbaring dertien, en Donald Trump vertegenwoordigt de Republikeinse hoorn van hetzelfde beest. Het beest is de Grondwet van de Verenigde Staten, zoals vertegenwoordigd door de constitutioneel-republikeinse regering die aanvankelijk een scheiding tussen de twee horens aanbracht, maar de horens uiteindelijk verenigt tot een beeld van het pauselijke beest uit de zee.

Zuster White brengt het gouden beeld van Daniël hoofdstuk drie herhaaldelijk in verband met de zondagswet van de laatste dagen; dus, wie vertegenwoordigt Nebukadnezar? Het adventisme zal u meedelen dat dit de Verenigde Staten zijn, het beest uit de aarde van hoofdstuk dertien van Openbaring, hetgeen erop neerkomt dat men vaststelt dat het Babylon was dat Sadrach, Mesach en Abednego in het vuur wierp. Het was Nebukadnezar die de Bijbel aanwijst als degene die verantwoordelijk was ten tijde van de zondagswet; dus wie is Nebukadnezar, als het niet de president is die regeert wanneer de spoedig komende zondagswet aanbreekt?

Drie

Daniels laatste visioen, het visioen van de rivier de Hiddekel, is opgedeeld in drie hoofdstukken die elk overeenstemmen met de kenmerken van de drie engelen van Openbaring veertien. De drie hoofdstukken vertegenwoordigen de eerste, de tweede en de derde engel, maar zij vertegenwoordigen ook Daniëls laatste boodschap. Zijn eerste boodschap van hoofdstuk één vertegenwoordigt eveneens de drie engelen van Openbaring veertien, en daardoor wordt het kenmerk van Alfa en Omega geplaatst op hoofdstuk één en op het visioen van de rivier de Hiddekel.

Daniels laatste visioen is geplaatst binnen het kader van het Hebreeuwse woord „waarheid”, dat is opgebouwd uit de eerste, dertiende en laatste, tweeëntwintigste letter van het Hebreeuwse alfabet. Hoofdstuk tien identificeert Daniël als een student van de profetie die op de tweeëntwintigste dag wordt veranderd van een Laodiceeër in een Filadelfiër. Daniël wordt vervolgens in staat gesteld de ontzegelde toename van kennis te begrijpen die in hoofdstuk twaalf wordt voorgesteld. De eerste en laatste hoofdstukken van het visioen identificeren Daniël als een symbool van de honderdvierenveertigduizend, die oprechte studenten van de profetie zijn.

> “Hoe ver de mens ook in verstandelijke ontwikkeling gevorderd moge zijn, laat hij geen ogenblik denken dat er geen behoefte bestaat aan grondig en voortdurend onderzoek van de Schriften om groter licht te ontvangen. Als volk worden wij individueel geroepen om studenten van de profetie te zijn.” Testimonies, deel 5, 708.

Hoofdstuk één duidt dezelfde waarheden aan als het visioen van de rivier de Hiddekel, en het eerste hoofdstuk van het visioen van de rivier de Hiddekel duidt dezelfde waarheid aan als zijn derde en laatste hoofdstuk. Het boek Daniël draagt de handtekening van Alpha en Omega, want hoofdstuk één duidt het drietraps beproevingsproces van het eeuwige evangelie aan, en hoofdstuk twaalf doet dat eveneens. Vervolgens is binnen de drie hoofdstukken die Daniëls laatste visioen vormen, het eerste hoofdstuk de alpha en het derde hoofdstuk de omega. Dit stemt overeen met Daniëls eerste beproeving inzake welk voedsel te eten en zijn derde en laatste beproeving, toen hij na drie jaar door Nebukadnezar werd beoordeeld. De alpha-beproeving van Daniël één betrof de methodologie van de Bijbelstudie, zoals voorgesteld door het eten van óf de Babylonische spijze óf de vegetarische spijze.

Daniëls trouw aan de methodologie van „regel op regel” maakte dat hij bevonden werd „in alle zaken van wijsheid en verstand, waarnaar de koning hun vroeg, vond hij hen tienmaal beter dan al de magiërs en astrologen die in heel zijn rijk waren.” In het omega-hoofdstuk twaalf zijn het de wijzen die alle zaken van wijsheid begrijpen, welke vermeerderd worden wanneer het profetische Woord wordt ontzegeld. Hoofdstuk twaalf is de omega van hoofdstuk één, en het is ook de omega van hoofdstuk tien, de alfa van het Hiddekel-visioen. In dat alfa-hoofdstuk tien komt Daniël tot rust in de geestelijke ervaring, overeenkomstig het tot rust komen van de wijzen in de intellectuele ervaring in hoofdstuk twaalf. Hoofdstuk één onderstreept dat het de methodologie van de Bijbelstudie is die de student van de profetie in staat stelt zich zowel geestelijk als intellectueel in de waarheid te vestigen om verzegeld te worden.

Als vertegenwoordigers van de oprechte studenten van de profetie in de laatste dagen zijn Daniël en de drie waardigen de wijzen die niet alleen de toename van kennis begrijpen die ten tijde van het einde in 1989 wordt ontzegeld, maar ook de toename van kennis op 11 september. Uiteindelijk begrijpen zij de ontzegelde toename van kennis op 31 december 2023.

In hun streven naar Gods profetisch licht worden zij veranderd van de Laodiceaanse Zevendedags Adventistenbeweging van de honderd-vierenveertigduizend tot de Filadelfische beweging van de honderd-vierenveertigduizend. Wanneer die verandering plaatsvindt, worden zij afgescheiden van hen die voor het visioen van het spiegelglas gevlucht zijn.

Boodschap van menselijk verzet

Hoofdstukken tien en twaalf richten zich tot de honderdvierenvierenveertigduizend, want zij vormen de eerste en de derde stap in het raamwerk van de waarheid. Nadat zij door de innerlijke ervaring van het spiegelgezicht van hoofdstuk tien bekrachtigd zijn, en tevens verlicht met het ontzegelde begrip van Daniël twaalf, moeten zij de boodschap van menselijke opstand verkondigen. De boodschap van menselijke opstand wordt vertegenwoordigd door de boeken Daniël en Openbaring, en de boodschap van opstand is geplaatst binnen het profetische raamwerk van de koninkrijken van de Bijbelse profetie zoals uiteengezet in Daniël. De profetische symboliek van het getuigenis van menselijke opstand binnen het boek Daniël wordt volledig weergegeven in hoofdstuk elf. Hoofdstuk elf is een geschiedenis die begint bij het einde van Babylon en het begin van de Meden en Perzen. Zij begint derhalve met de dodelijke wond van Babylon, die een voorafbeelding is van de dodelijke wond van het pausdom in 1798. Wanneer de dodelijke wond van het pausdom wordt genezen bij de spoedig komende zondagswet, wordt zij het hoofd van de drievoudige verbintenis van de draak, het beest en de valse profeet. Dan is zij de vrouw die in Openbaring zeventien op het beest rijdt, en op het voorhoofd van die vrouw staat geschreven: Babylon de Grote. Bij de spoedig komende zondagswet wordt de dodelijke wond van zowel Babylon als het pausdom genezen.

De menselijke opstand, weergegeven vanaf de tijd van Babylon tot aan het einde van de wereld, vormt het raamwerk van het boek Daniël, en hoofdstuk elf is de uiterlijke profetische boodschap die die opstand van de laatste dagen beschrijft. Dat getuigenis van opstand, dat in hoofdstuk elf wordt gevonden, stemt overeen met en bevindt zich binnen de laatste zes verzen van het hoofdstuk. De laatste zes verzen vormen de boodschap van de menselijke opstand, en die laatste zes verzen worden weergegeven met en binnen de verborgen geschiedenis van vers veertig. Aldus wordt het boek Daniël teruggebracht tot één hoofdstuk, dat op zijn beurt wordt teruggebracht tot zes verzen van juist dat hoofdstuk, dat op zijn beurt wordt teruggebracht tot de verborgen geschiedenis van de laatste helft van één vers.

Hoofdstuk elf vertegenwoordigt de dertiende letter die wordt voorafgegaan door de eerste en gevolgd door de laatste letter van het Hebreeuwse alfabet, en de eerste en de laatste zijn altijd dezelfde. Het eerste hoofdstuk duidt aan dat de wijzen van de dwazen worden gescheiden bij het gezicht van de spiegel, en het laatste hoofdstuk duidt aan dat de wijzen van de dwazen worden gescheiden bij de ontzegeling. De inspiratie deelt ons mee dat de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend een „vestiging in de waarheid is, zowel verstandelijk als geestelijk." Hoofdstuk tien duidt de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend geestelijk aan, en hoofdstuk twaalf toont het verstandelijke. Hoofdstuk tien duidt drie aanrakingen en drie ontmoetingen met hemelse wezens aan. Hoofdstuk twaalf duidt een drievoudige reiniging van de wijzen aan die wordt bewerkstelligd door de toename van de verstandelijke profetische waarheid als „gereinigd, wit gemaakt en beproefd." Zoals hoofdstuk tien twee symbolen van drie heeft, met de drie aanrakingen en drie hemelse ontmoetingen, zo heeft hoofdstuk twaalf het drievoudige beproevingsproces, evenals drie tijdsprofetieën.

De drie hemelse ontmoetingen van hoofdstuk tien dragen het kenmerk van de waarheid, want de eerste en de laatste hemelse gestalte die met Daniël in aanraking trad, was de engel Gabriël, en de middelste gestalte was Michaël. Drie engelen, maar Christus was de engel in de tweede stap. De drie aanrakingen vertegenwoordigen een voortschrijdende bekrachtiging van Daniël in drie stappen. Binnen de passage duidt Daniël driemaal het looking glass-gezicht aan, en door dit te doen plaatst hij de drie looking glass-gezichten binnen zeven verwijzingen naar het mareh-gezicht in hoofdstuk tien. Tweemaal wordt het Hebreeuwse woord mareh vertaald als „verschijning", en tweemaal als „visioen", en nog drie andere keren wordt het vertaald als „visioen". De 'drie andere keren' zijn niet mareh; zij zijn de vrouwelijke vorm van mareh, namelijk marah. Hoofdstuk tien bevat drie aanrakingen van voortschrijdende bekrachtiging, drie hemelse ontmoetingen die het kenmerk van de waarheid dragen, en drie looking glass-gezichten die deel uitmaken van zeven verwijzingen naar de verschijning van Christus.

Verschijning

De beide keren dat mareh als „verschijning" wordt vertaald, stemmen overeen met de beide keren dat het als „visioen" wordt vertaald. Samen identificeren zij Christus als een symbool dat verschijnt als een wegwijzer in de profetische geschiedenis. In Openbaring hoofdstuk tien daalt een engel neer en zet één voet op het land en de andere op de zee. Zuster White deelt ons mee dat de engel „niemand minder dan Jezus Christus" was. De engel van Openbaring tien is de „verschijning" van Christus in de profetische geschiedenis. Hij verschijnt in vers dertien van Daniël hoofdstuk acht als Palmoni, en vanaf Openbaring hoofdstuk vijf verschijnt Hij als de Leeuw uit de stam van Juda. Daniël vertegenwoordigt hen van de laatste dagen die de profetische verschijningen van Christus volgen, waarheen Hij ook moge gaan. Indien zij daarin getrouw zijn, worden zij geleid naar het spiegelvisioen, waar de ontrouwen vluchten.

De drieledige reiniging van hoofdstuk twaalf, gebaseerd op het begrijpen van de kennis die toeneemt wanneer een profetie wordt ontzegeld, gaat vergezeld van drie 'tijdprofetieën', die voor elk van de drie verzen drie onderscheiden vervullingen vertegenwoordigen. De twaalfhonderdzestig jaren van vers zeven, de twaalfhonderdnegentig jaren van vers elf en de dertienhonderdvijfendertig jaren van vers twaalf duiden op drie verzen die elk een tijdprofetie bevatten die in de geschiedenis werd vervuld en daarna door de Millerieten werd erkend als historische bevestiging van de boodschap die zij verkondigden. De voorspelling in het vers, de historische vervulling en de Milleritische toepassing van die geschiedenis getuigen van de vervulling in de laatste dagen van die drie profetieën. Maar de tijdstoepassing van de Millerieten is niet langer geldig, zodat de tijdsaanduidingen in de verzen als symbolen moeten worden toegepast, niet als tijd. De symboliek wordt in de verzen vastgesteld door de toepassing van het vers, de vervulling van het vers in de geschiedenis en de Milleritische voorstelling van de boodschap toe te passen.

De chronologie van de menselijke opstand in hoofdstuk elf is verweven met verbonden, verdragen en verbintenissen. De menselijke verbonden die binnen de geschiedenis van hoofdstuk elf worden weergegeven, worden tegenover het goddelijke verbond geplaatst.

> “In de laatste dagen van de geschiedenis van deze aarde moet Gods verbond met zijn geboden onderhoudende volk worden vernieuwd.” Review and Herald, 26 februari 1914.

Rome vestigt het gehele visioen, en wanneer het pauselijke Rome voor het eerst in hoofdstuk elf wordt aangesproken, wordt zij aangeduid als „hen die het heilige verbond verlaten”. De interne lijn in Daniël elf, die tevens de interne lijn is binnen de verborgen geschiedenis van vers veertig, vertegenwoordigt hen die in de laatste dagen een verbond met God aangaan, en de externe lijn duidt hen aan die juist datzelfde verbond verlaten. Om de klasse te illustreren die in de laatste dagen geen voordeel zal hebben van de toename der kennis, is hun uiterlijke geschiedenis verweven met de profetische draad van verbroken menselijke verdragen.

Verweven in de innerlijke lijn van de honderdvierenvierenveertigduizend bevinden zich meerdere symbolen en illustraties van de verbondsrelatie van God met Zijn overblijfselvolk van de laatste dagen. Het symbool van het getal „elf” is een van die waarheden, en het feit dat het elfde vers van hoofdstuk elf het uiterlijke en innerlijke gezicht van de laatste dagen aanduidt, wordt benadrukt doordat Jesaja in hoofdstuk elf, vers elf, het doel en het werk van Gods verbondsvolk van de laatste dagen identificeert.

> En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere voor de tweede maal Zijn hand wederom zal uitstrekken om het overblijfsel van Zijn volk, dat overgebleven zal zijn, terug te winnen uit Assyrië, en uit Egypte, en uit Pathros, en uit Cusj, en uit Elam, en uit Sinear, en uit Hamath, en van de eilanden der zee. Jesaja 11:11.

De Verstrooiing

In de laatste dagen zal het overblijfsel van Gods volk tweemaal verstrooid zijn geweest en verzameld moeten worden. Vers zeven van Daniël twaalf duidt op een verstrooiing van Gods volk in de laatste dagen en stelt zo de twaalfhonderdzestig dagen voor als een symbool van verstrooiing.

> En ik hoorde de man, met linnen bekleed, die boven de wateren van de rivier was, toen hij zijn rechterhand en zijn linkerhand naar de hemel ophief en zwoer bij Hem die in eeuwigheid leeft, dat het zal zijn voor een tijd, tijden en een halve; en wanneer hij voleindigd zal hebben de macht van het heilige volk te verstrooien, zullen al deze dingen voleindigd zijn. Daniël 12:7.

De twee getuigen werden in Openbaring hoofdstuk elf verstrooid nadat zij hun getuigenis hadden afgelegd.

> En wanneer zij hun getuigenis zullen voleindigd hebben, zal het beest, dat opkomt uit de afgrond, oorlog tegen hen voeren, en het zal hen overwinnen en hen doden. En hun dode lichamen zullen liggen op de straat van de grote stad, die geestelijk genoemd wordt Sodom en Egypte, alwaar ook onze Heere gekruisigd is. En mensen uit de volken en stammen en talen en naties zullen hun dode lichamen zien, drie dagen en een halve, en zij zullen niet toelaten dat hun dode lichamen in graven gelegd worden. En zij die op de aarde wonen, zullen zich over hen verblijden en feestvieren, en zij zullen elkaar geschenken zenden; omdat deze twee profeten hen die op de aarde woonden, gekweld hadden. Openbaring 11:7–10.

In het volgende vers, vers elf, worden de twee getuigen opgewekt uit hun dood op de straat van Sodom en Egypte. Diezelfde dood wordt door Ezechiël voorgesteld als een dal van verspreide, dode, dorre beenderen. De twee getuigen vertegenwoordigen de Republikeinse en Protestantse horens die in 2020 werden gedood. De Protestantse horen stierf bij haar valse voorspelling van 18 juli 2020, en de Republikeinse horen stierf bij de gestolen verkiezing van 2020. Jesaja geeft te kennen dat wanneer de getuigen worden opgewekt, hetgeen hij aanduidt als een tweede inzameling, die getuigen het banierteken worden dat de arbeiders van het elfde uur bijeenbrengt.

> En te dien dage zal er een wortel van Isaï zijn, die tot een banier der volken zal staan; naar Hem zullen de heidenen vragen, en Zijn rust zal heerlijk zijn. En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere opnieuw, ten tweeden male, Zijn hand zal aanleggen om het overblijfsel van Zijn volk, dat overgebleven zal zijn, terug te winnen uit Assyrië, en uit Egypte, en uit Pathros, en uit Cusj, en uit Elam, en uit Sinear, en uit Hamath, en van de eilanden der zee. En Hij zal een banier oprichten voor de volken, en de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden van Juda bijeenbrengen van de vier hoeken der aarde. Jesaja 11:10–12.

Wanneer de Heer voor de tweede maal zijn hand uitstrekt om te verzamelen, vergadert Hij „de verdrevenen van Israël". De „verdrevenen van Israël" worden het banier voor de heidenen, en om deze reden moeten zij verdreven worden voordat zij worden verzameld. Zij werden uitgeworpen in Ezechiëls dal van dorre doodsbeenderen en, eenmaal gedood, lagen zij op de straat waar ook onze Heer werd gekruisigd, terwijl de andere klasse zich verheugde.

> Hoort het woord des HEEREN, gij die beeft voor zijn woord; uw broeders, die u haatten, die u verstieten om mijns naams wil, zeiden: Laat de HEERE verheerlijkt worden; maar Hij zal verschijnen tot uw blijdschap, en zij zullen beschaamd worden. Jesaja 66:5.

Zij die beven voor Gods Woord, worden uitgeworpen door hun broeders, die hen haatten. Jeremia maakt duidelijk wat er gebeurt met de broeders die het vaandel haatten.

> Daarom, zo zegt de HEERE: Zie, Ik zal onheil over hen brengen, waaraan zij niet zullen kunnen ontkomen; en al zullen zij tot Mij roepen, toch zal Ik naar hen niet luisteren. Jeremia 11:11.

De context van vers elf is Gods verbond, en alle profeten spreken over de laatste dagen; daarom is het verbond waarover hier wordt gesproken de vernieuwing van het verbond met de honderdvierenveertigduizend.

> Het woord dat van de HEERE tot Jeremia kwam, zeggende: Hoort de woorden van dit verbond, en spreekt tot de mannen van Juda en tot de inwoners van Jeruzalem; en zegt tot hen: Zo zegt de HEERE, de God van Israël: Vervloekt is de man die niet hoort naar de woorden van dit verbond, dat Ik uw vaderen geboden heb ten dage dat Ik hen uit het land Egypte heb uitgeleid, uit de ijzeroven, zeggende: Gehoorzaamt Mijn stem en doet ze, overeenkomstig alles wat Ik u gebied; zo zult gij Mij tot een volk zijn, en Ik zal u tot een God zijn; opdat Ik de eed bevestige die Ik uw vaderen gezworen heb, hun een land te geven, vloeiende van melk en honing, gelijk het op deze dag is. Toen antwoordde ik en zei: Amen, HEERE.

> Toen zei de HEERE tot mij: Roep al deze woorden uit in de steden van Juda en op de straten van Jeruzalem, en zeg: Hoort de woorden van dit verbond en doet ze. Want Ik heb uw vaderen ernstig betuigd vanaf de dag dat Ik hen uit het land Egypte heb opgevoerd, tot op deze dag, vroeg op zijnde en betuigende, zeggende: Gehoorzaamt Mijn stem. Maar zij hebben niet gehoorzaamd en hun oor niet geneigd, maar zij wandelden ieder in de verbeelding van zijn boze hart; daarom zal Ik over hen al de woorden van dit verbond brengen, die Ik hun geboden heb te doen, maar zij hebben die niet gedaan.
>
> En de HEERE zeide tot mij: Er is een samenzwering gevonden onder de mannen van Juda en onder de inwoners van Jeruzalem. Zij zijn teruggekeerd tot de ongerechtigheden van hun vaderen, die geweigerd hebben naar Mijn woorden te horen; en zij zijn achter andere goden aangegaan om die te dienen: het huis van Israël en het huis van Juda hebben Mijn verbond verbroken, dat Ik met hun vaderen gesloten heb. Daarom, zo zegt de HEERE: Zie, Ik zal onheil over hen brengen, waaraan zij niet zullen kunnen ontkomen; en hoewel zij tot Mij zullen roepen, zal Ik niet naar hen luisteren. Jeremia 11:1–11.

Het onderwerp van het oordeel over het Laodiceaanse Zevende-dags Adventisme, dat Jeremia aanduidt, wordt door Ezechiël in hoofdstuk elf, vers elf herhaald.

> Deze stad zal u niet tot een pot zijn, en gij zult daarin niet het vlees zijn; maar Ik zal u richten aan de grens van Israël. Ezechiël 11:11.

De Inspiratie identificeert de verzegeling van Ezechiël hoofdstuk negen rechtstreeks als precies dezelfde verzegeling van de honderd vierenveertigduizend in Openbaring zeven. Vers elf van hoofdstuk elf is eenvoudigweg de voortzetting van Ezechiëls doorlopende beschrijving van het oordeel over de Kerk der Zevende-dags Adventisten, die Zuster White aanduidt als het Jeruzalem van Ezechiël hoofdstuk negen. Degenen die het zegel niet ontvingen, worden in het visioen van hoofdstuk negen tot en met elf geoordeeld en vernietigd.

Het visioen van 9/11 in Ezechiël duidt de ontrouwen aan als buiten Jeruzalem gebracht om geoordeeld te worden, en geeft aldus de uiteindelijke scheiding aan van hen die belijden de laatste gemeente te zijn, zoals uitgebeeld in het boek Openbaring. Het symbool van „elf, elf” is een symbool van het verbond dat de honderd vierenveertigduizend met God aangaan. Wanneer de getallen bij elkaar worden opgeteld, vertegenwoordigen zij tweeëntwintig, hetgeen een tiende is van tweehonderdtwintig, een van de symbolen van de vereniging van Goddelijkheid met menselijkheid.

Tweehonderdtwintig jaar tussen 677 en 457 v.Chr. verbinden Daniëls profetie van tweeduizend driehonderd dagen met Mozes’ tijdprofetie van zeven tijden. Veel kan worden vastgesteld omtrent de tweehonderdtwintig jaar als een symbool van het werk der verzoening, dat begon toen die twee profetieën in 1844 samenkwamen. Veel kan worden uiteengezet van hetgeen symbolisch wordt voorgesteld door het getal tweeëntwintig als een tiende van tweehonderdtwintig, zoals ook het geval is met het getal elf. Wat ik hier wens aan te wijzen, is de relatie tussen elf en tweeëntwintig.

Wij zullen deze gedachten in het volgende artikel voortzetten.